

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül. -

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM. **Mátrai Gyula dr.**: Világossággal irányíts! — **Szauer János**: Eucharisztikus üdvözlég. — **X.**: Mikor a megsértett isteni igazság haragja lesujt. — **Brenner Tivadar**: Észrevételek. — **Oltáregyleti élet.** — **Imaszándékunk**: Engesztelés a káromkodásokért!

Világossággal irányíts!

Ez volt a boldogult Csernoch hercegprímás jelmondata. Egy nagy ember most is időszzerű fohásza: hisz olyan kaoszban élünk, csak úgy recseg, ropog a világ. Többet van sötét mint világos nemcsak a téli napokon, hanem benső világunkban is. Mindenféle árnyak kísértenek. Emberi életünk szokatlan mederben folyik. Idegzetünknek szokatlan munkát kell végeznie. Sokszor olyanféle helyzet ben van, mint mikor a húros hangszert villámcsapás éri: nagy reccsenés az eredmény harmónikus hangok helyett. Tisztán nem láthatunk. Biztosan nem ítélni tudunk. Akaratunk elé a lehetetlenülés gátjai merednek. Eléd borulunk Világ világossága Úr Krisztus és kérve kérünk: Világossággal igazíts el bennünket most is, ezen a mostani furcsa éle szakaszunkon is!

1. Az agg Simeonról írja a gyertyaszentelői szolozsma: «Aggastyán vitte a gyermeket, a gyermek pedig irányította az öreget»... Nekünk is az eucharisztikus «Jézuskát» kell ölünkbe vennünk. Úgy, hogy Szent vágyakozás édes teljesülése legyen a szentáldozásos Krisztus-vétel. Mi is megdajkáljuk Őt! Megnézegetjük azzal a szemmel, amely a látottak mögé lát és az örök dicsőség fényétől sem vakul meg, hanem belémeredve látóvá válik, rajta keresztül meglát földi szemmel elérhetetlen dolgokat is és magába szívja az Úrnak — ennek a fénynek világosságánál — föl villanó irányításait. Milyen boldog lépések azok, amelyeket Krisztus világosságánál teszünk! Milyen boldoggá tesz a biztonságerzet! Mekkora erőt ad! Milyen bátorságot kölcsönöz! Milyen hőssé avat! Mennyire megigazulva érezzük ilyenkor magunkat! A lelkünk a maga igazi lélekzetéhez jutott: az örökkévalóság romlatlan levegőjéből lélezkedik, amikor Krisztus világosságának fényében «kvarcolódik» «egészséges» formájára.

2. A Krisztus irányításai nemcsak általánosanak «*Ő megvilágosít minden e világra jövő embert*» és az ember életében minden egyes pillanatot. Csak úgy ne legyen, mint az apostol mondja: «az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert cselekedeteik gonoszak valának». Mindenre reá kell engednünk az Ő világosságát! Még ha kellemetlen is nekünk a valóság. Nézzünk csak szembe vele! Van előttünk elég példa arra a közelmúltból és jelenből, hogy nem jó az ábrándok világában élni. A mi Istenünk az igazság Istene! Bennünket valóságos világba helyezett és a valóságok kinyilatkoztatásával világít nekünk. Fiában az Istenemberben is azt mutatta be, hogy mit akar Ő, a saját képére és hasonlatos-

ságára teremtett emberben. Az ember oly balgatag, hogy nem akarja egészen befogadni Krisztus világosságát. Mindig alkuszik, mindig ábrándozik. Nem ő akar áthasonulni Krisztushoz, hanem Krisztust akarja átformálni a saját vágyai és önzéstől vezérelt törekvéseinek megfelelően. Közben úgy jár, mint Dédalus és Ikaron, leolvadnak a napsugárban ábrándszárnyai, lezuhan a valóságok rögére és összezúzza magát. Mi csak engedjük át az irányítást mindenben a Krisztus elveinek! Olyan csodálatosan boldog érzés «Krisztusba öltözni», Krisztust magunkba és minden életaktusunkba befogadni és szerinte és Véle élni és cselekedni.

Próbáljuk meg Krisztus világosságánál eltölteni ezt a hónapot. Próbáljunk figyelni mindenre, amit ennél a világosságnál látunk és tapasztalni fogjuk, hogy nincs ennél szebb kaleidoszkop, nincs ennél gyönyörűbb képeket elénk táró panoráma: a föld kincseit és virágokat terem, melyeket eddig észre se vettünk s amelyeket czentül összegyűjthetünk és az «égi kincstárba» vihetünk magunkkal.

Mátrai Gyula dr.

Eucharisztikus üdvözlég.

Üdvözlég Mária! Én is így köszöntelek szent Szűz és jelentem, hogy pár perc múlva a szentáldozáshoz járulok. Az Úr Jézushoz megyek... S Ő hozzám jön... Anyám, örülsz, hogy hozzám jön szent Fiad? Ne félj, Te boldog Anya, ne félj, épp most tisztultam meg minden bűnömtől, a kegyelem új jászolt készített bennem Fiadnak s most hozzám jön pihenni... meglátod, nem sír majd nálam.

Üdvözlég! Emlékszel-e a pillanatra, mikor Gábiel így üdvözölt? Emlékszel-e azokra az érzelmekre, melyek akkor töltötték el bensődet, szívedet, lelkedet, mikor az Úr Jézus élni kezdett Benned? Jaj, a Te akkori boldogságodnak leszek részese most én is, csak akkor a kis Jézus vett testet és vért Belőled, most felemeli pedig és kitünteti az én testemet az által, hogy szent Testét és Véret adja nekem. Amit Te akkor az Úr Jézusnak adtál, azt most Ő nekem adja. Ó Mária, engedd meg, hogy lelkendezzek, hogy repessen a szívem-lelkem, engedd meg, hogy ismétljem: Üdvözlég, mely annyi kegyelemre, annyi dicsőségre és szeretetre emlékeztet Téged, Üdvözlég, mely az irgalmasság meghirdetése volt és most a századokon keresztül a szívemig jutott el.

Üdvözlég Mária! Üdvözlésem gyermeki szeretettel és bizalommal teljes szívemből fakad, ezek az érzelmek pedig abból a tudatból táplálkoznak, hogy hasonló vagyok Hozzád. Gábiel angyal volt... én pedig csak nyomorult ember vagyok. De Gábiel olyan titkot és kegyelmet vitt Neked, aminek ő maga nem volt részese, mert az Isten Igéjét fogantad és szülted azért, hogy nekem adhasd. S lám a megtestesülés titka eléri a földön elérhető legnagyobb célját... az Úr Jézus egyesül egész lényemmel...

Üdvözlég Mária! A legünnepélyesebb Hozsannát akarom elénekelni az Úr Jézusnak, de előbb ajkaimat megszentelem azzal, hogy Neked énekelem az Üdvözléget. S ha lelkem megittasul ettől a daltól, örömmel, szeretettel repül az Úr elé.

Üdvözlég Mária! Már százszor és ezerszer szólítottalak meg így s Te Gyermekedre mutatva mindig kegyesen mosolyogtál rám. Ez a mosoly biztatott, hogy ismétljem az üdvözlést s azért állandóan csak azt mondom: Üdvözlég Mária! Üdvözlég Mária! S most, mikor — nem képen — hanem a valóságban adod nekem az Úr Jézust, hogy is tudnám megállni, hogy szívből fel ne törjön: Üdvözlég Mária! Üdvözlég Mária!

Üdvözlégy Mária! Üdvözlégy Anyám! Vezess az Úr Jézushoz . . . Készítsd el szívemet méltó szentáldozásra s amíg én a legnagyobb tisztelettel üdvözlöm szent Fiadat, mond el Neki azokat a szavakat, melyeket legszívesebben hallgat . . .

Malasztal teljes! Anyám, nézz gyermekedre. Mily óriási különbség van lelkem és Lelked között, szívem és Szíved között . . . Te mindig malasztal, kegyelemmel teljes voltál és én hányszor bűnnel vagyok teli. Te szép vagy, mint a hold és gyönyörű, mint a Nap én meg szégyenlem magam nyomorúságom miatt . . . Anyám, ha Rád nézek és figyelem szépségedet, érzem teljes méltatlanságomat, de így is csak növekszik a vágy bennem, hogy hasonló legyek Hozzád . . . Ó, bárcsak én is malasztal teljes lehetnék?!

Bárcsak nekem is minden gondolatom és érzelmem az Úr Jézus lenne, bárcsak Ő lenne lélekzetem, életem, bárcsak tudnák egészen hozzásimulni. Sok kegyelmet akarok szerezni; imádkozok . . . s tudod, ó Mária, hogy imádságaimban miről beszélgek leginkább. Virrasztok hajlamaim felett, hogy a bűn a kegyelem egy szikráját se lophassa el tőlem, megtagadom magam, hogy legalább egy kicsit letörjem magamban az önszeretetet, néhány erénygyakorlatot végzek . . . csekély eredménnyel! Még nem vagyok egészen az Úr Jézusé . . . pedig egészen az Ővé akarok lenni. Ó Mária, könyörülj rajtam. Segítsd megszerezni az Úr Jézus kegyelmét, segíts jól áldozni. Ő kegyelem Anyja, adj nekem legalább egy kis kegyelmet! Nem, az nekem nem elég... az Úr Jézus minden kegyelmét akarom. Kérj, járj közbe, szinte kényszerítsd szent Fiadat, hogy hozzám jöjjön és eltöltsön szeretetével.

Mi is lenne velem, ó Mária, Jézus nélkül? S mi lenne velem Nélküled? Nem a kegyelemmel teljes lélek a legkedvesebb Neked? Csak engem hagynál meg legutolsóknak, legnyomorultabbnak s azt akarnád, hogy összes gyermekeid között nekem legyen legkedvesebb kegyelmem? Tudod, hogy szeretlek, Hozzád imádkozok, Téged hívlak segítségül, hogy mielőbb az Úr Jézushoz jussak. Szent Fiadat pedig kérem és segítségül hívom, hogy minél kedvesebb lehessen Teelőtted.

Szerezd meg hát, ó Mária, nekem azt a legnagyobb és legkívánatosabb kegyelmet, hogy mielőbb egy lehessen az Úr Jézussal . . . *Szauer János.*

Mikor a megsértett isteni igazság haragja sujt.

Van már negyven esztendeje annak — hiszen kis gyermek voltam, mikor elbeszélni hallottam —, amit most elmondani szeretnék. Egyik tisztáninenni, nagyrészt protestáns lakosságú faluban történt a következő megdöbbentő eset.

Gyakori, tartós, őszi esők jártak akkoriban, úgy hogy az agyagos föld már át és át volt itatva vízzel. Sár és pocsolya támadt mindenütt s bizony nagyon lassan ment az őszi betakarítás munkája. Még sok burgonya, répa várt kiásásra s félni lehetett, hogy megrothad a sáros földben.

Egyik esőmentes napon tehát buzgón hozzáláttak a krumpliasáshoz, hogy minél előbb védett helyen legyen a bő termés. Szó a mi szó, nehezen haladt a munka, mert az agyagos föld rátapadt mindúntalan a kapákra s egyre tisztogatni kellett azokat, hogy dolgozni tudjanak vele. Bizony nem tetszett ez a munkásoknak s morogtak, zúgolódtak ellene — sőt káromkodtak —, így köszönve meg az Isten áldását. Különösen egy ember szórta egyre a gyalázatos megbántásokat a jó Isten ellen, cifrábnál cifrább káromkodásokat köpködve. A jobbérzésűeknek fájt ez — hogyne fájt volna — s kérték szép szóval. Ne bántsd a jó Istent, hagyj fel már azzal a piszkos szavakkal! De ő erre még dühösebb lett s mikor újra tisztogatni kellett a kapáját, éppen a szántóföld szélén álló fészület közelében

volt. S elvakultságában szörnyű káromlással felemelte kapáját s rettentő rágon-
dolni is — a fészület lábához sujtot, így akarva arról a sárt leverni. De az érc-
fészület lába eltört s a káromló, istengyalázó ember lábához vágódott oly erővel,
hogy a nyomorult embernek is rögtön eltört a lába, ugyanazon a helyen, ahol a
fészületé . . . Most már a rémület ordítása tört ki istentelen száján, majd földre
rogyva jajgatott . . . Jaj, jaj . . . megvert az Isten . . . Jaj, soha . . . soha sem ká-
romkodom többet . . .

Pár percre döbbenetes csend támadt. Mindenki érezte, hogy itt a megbán-
tott Isten sujtot vissza s a lelkek mélyén bánatos önvád emelkedett, hiszen talán
egy sem volt a jelenvoltak között, ki elmondhatta volna, engem nem terhel a
káromkodás bűne. Mindenki érezte, hogy bűnbánatra, engesztelésre van szük-
ség s csöndes imafohások, erős fogadások szálltak a megsértett Isten trónja elé,
könyörületért, bűnbocsánatért esdekelve . . . Hisszük, hogy a mindenkor irgal-
mas Isten megbocsátott nekik. S bár arról nincs semmi tudomásunk, hogy az
így sujtot ember megjavult-e, azt hiszem, jogosan remélhetjük ezt . . .

* * *

A másik megtörtént, szomorú eset a bájos Hegyalja vidékén történt, szin-
tén pár évtizeddel ezelőtt. Egy egyszerű munkásról van szó, ki dolgos, munka-
bíró és munkaszerető ember volt, de szerencsétlenségére híres káromkodó. Talán
mint kisgyermek kezdte el e rettentő szokást, eltanulva atyjától, anyjától és egész
életének átka lett ez. Ha nem sikerült valami, ha elejtett valamit, ha hideg volt,
ha meleg volt, ha esett, ha fujt a szél — szóval mindig és mindenért volt oka a
szerencsétlenségnek, hogy káromkodjék! Ismerősei, munkaadói gyakran mondták neki:

Vigyázzon, mert pórul jár! A jó Isten túri egy ideig a káromlást, mert
végtelenül türelmes, de ha betelik a mérték, lesujt haragja.

A munkás azonban sohasem szívlelte meg e jóakaró szavakat s tovább károm-
kodott. Egyszer aztán váratlanul véget vetett ennek az isteni igazságság. Hideg
téli nap volt, jégcsapok csüggtek az ereszen s vastag fehér hólepel borított min-
dent, mikor ez ember disznóölést tartott. Hiszen éppen arravaló idő volt, senki
sem gondolta, hogy a nagy jókedvvel kezdett disznóölés milyen siralmas torra
fordul.

Úgy történt a dolog, hogy ez ember nagy meglepedettségében — mert
szép, kövér volt a leölt sertés —, újra és újra felhajtogatott a jó hegyaljai, forralt
borból s bizony kissé érezte a hatását, bár jól hozzá volt szokva az italhoz. Így
két nagy vödörrel a mély, kereskes kúthoz ment, hogy vizet vigyen a házba.
Aztán amint húzta fel a lánccal a vödört, behajolt s lenézett a kútba mélyen. Erre
elvesztette az egyensúlyt s fejével lefelé bezuhant a kútba. Ottveszett nyomorultan . . .
Mindenki azt mondogatta:

Ez az Isten büntetése a sok káromlásért!

(Folyt. köv.)

Észrevételek.

Az erények jósága is osztályozható. Pl. a tisztaság: szép erény; a szivesség:
kedves erény; az adakozás: nemes erény.

* * *

Az adományok becsét leginkább az éhezők, a fázók és az elhagyottak értékelik.

* * *

Soha, de különösen télidőben ne mondjuk: Majd adok! Mert a [segélynyújtás
télien a legsürgősebb.

Brenner Tivadar.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Engesztelő kilencedünk. A Magyarországon elkövetett bűnök engesztelésére épült Örökimádás-templomban (IX., Üllői-út 75—77.) az idén is megrendezzük az év elején szokásos ünnepélyes engesztelő kilencedünket, mégpedig az ú. n. negyvenórai szentségimádással kapcsolatban február 9—17-ig.

Megnyitását (február 9-én 9 órakor ünnepélyes Veni Sancte-val) a pápai nuncius úr Öexcellenciája vállalta. A szónokunk *dr. Magyar István* — a budai Szent Imre-kollégium prefektusa, a pécsi egyházmegyei missziós papi egyesületnek igen kedvelt világi misszionáriusa — vállalta.

Mindennap reggel 7 órakor a legmélt. Oltáriszentség kitétele, utána a zárda szentmise, 8 órakor csendes mise, 9 órakor engesztelő szentmise (naponta más Oe. igazgató mondja), a Zárda karának énekével.

A szentmise után vallásos és társadalmi egyesületek szentséglátogatásai (délután 4-ig) megbeszélés szerint a Zárdával, IX., Üllői-út 75.

5 óra 15 perckor lesz mindennap a szentbeszéd, utána pedig engesztelő ima és ünnepélyes főpapi áldás.

Az Actio Catholicának a káromkodás elleni hadjáratába kapcsolódva, ebben az évben az engesztelő nagykilencedünk minden egyes napjára egy-egy különleges szándékot tűzünk ki, hogy engeszteljünk azokért a bántalmakért, amelyekkel az Úr Jézust káromkodással illetik. — **I. nap.** Engesztelés azokért a törvényekért, amelyek az Egyház és intézményei ellen irányulnak és az Úr Jézus nevét káromolják vagy mellőzik. **II. nap.** Engesztelés a káromkodásokért, amelyekkel a szülők családjukat botránkoztatják. **III. nap.** Engesztelés a káromkodásokért, mellyel az Úr Jézus Szívének oly kedves ifjúság Öcellene vét. **IV. nap.** Engesztelés a káromkodásokért, mellyel a hitetlen tanítók és nevelők a gondjaikra bízott ifjúságban aláássák az Isten és a Megváltó iránti tiszteletet. **V. nap.** Engesztelés a káromkodásért a vallástalan sajtóban és irodalomban. **VI. nap.** Engesztelés a káromkodásért, melyet az erkölctelen művészet fejez ki. **VII. nap.** Engesztelés a rossz színdarabokban és filmekben elkövetett káromkodásokért. **VIII. nap.** Engesztelés a katonák káromkodásáért a harctéren. **IX. nap.** Engesztelés a káromkodásokért, mellyel a szenvedők panaszkodásuk során gyakran vétenek.

Azt mindnyájan tudjuk, hogy a jó Isten rajtunk csak úgy segíthet, ha megtérünk és hibáinkért elégtételt adunk. Ennek a célnak a kimunkálására nagyszerű alkalom az engesztelő kilenced, amelyre szeretettel meghív minden katolikust az Orsz. Közp. Oltáregyesület és a *Mária Reparatrix (Örökimádás) zárda*,

Az oltáregyesület plébániai alakulatai Budapesten legalább megbízottaik (csoportok) által képviseltessék magukat, míg a vidéken egy megfelelő órában tartott csoportos szentséglátogatást (hangos engesztelő imával) kérünk az oltáregyesületektől.

Csoportos lelkigyakorlat Központunkban, február 18—22. Szent Anna kongregáció és dolgozó nők. (Egy lazarista atya.)

Február 23—27-ig a fájdalmas Szűz kongregáció és úrinők. (P. Tornyos S. J.)

Március 18—22-ig a Virgo I. kongr. csoport és hivatalnoknők. (P. Kardas S. J.)

Március 24—28-ig Keresztény Anyák és úrinők. (P. Somogyi S. J. provinciális.)

Jelentkezni (bentlakásra és étkezésre!) legalább 10 nappal a dátum előtt (Üllői-út 77. lelkigyakorlatos házukban).

Terjesztőnöi ülésünkön tartott beszámolókat kapcsán hangsúlyozzuk az oltáregylet helyi történelmének ismeretét (a tettek beszélnek és a jó példa vonz), az érzékenykedés elleni küzdelmet (nagy szeretet a fő gyógyszer) a közösség szellemének ápolására (főleg a fiatalság miatt) télen műsoros esték, nyáron kirándulások rendezését. A beszámolókra visszatérünk!

A Szent Kereszt Oltáregyesület 1941. évi beszámolója. Az Oltáregyesület egyik legmozgalmasabb, legeseménydúsabb éve záródott le. Ebben a kis beszámolóunkban nem ragaszkodunk az időbeli sorrendhez, hanem inkább a fontossági szempontot vesszük figyelembe.

Az év kimagasló eseménye volt az 1941 december 14-én a Bíboros Hercegrímás úr által tartott tagfelvétel és zászlószentelés. Ekkor volt ugyanis az új plébánialak felavatása is. Ötven új tag járult a bíboros Főpásztor elé, Aki mindegyik felavatottnak sajátkezűleg tűzte fel az Oltáregyesület jelvényét. Beszédében az áldozatos, tettekben megnyilvánuló vallási életre hívta fel a tagok figyelmét. Nehéz időkben még inkább kell iparkodnunk, hogy életünkkel és cselekedeteinkkel kiengeszteljük az Egek Urát. Az egyesület zászlajára soha nem szabad szégyent hozni.

A tagfelvétel után a zászló megszentelése következett. Az egyik oldalán az Oltáriszentség, a másik oldalán Magyarok Nagyasszonya képevel díszített gyönyörű zászló igazán impozáns látványt nyújtott és mindenki őszinte szívvel és örömmel állapította meg, hogy az érte hozott csekély áldozat igazán nem volt hiábavaló. A zászlóanyai tisztet a két elnök: Angelus Béláné és Lázár Béláné látták el együttesen. Az értékes zászló árának jó részét (500 P.-ből több mint 300-at) zászlószögek alakjában gyűjtöttük kizárólag az Oltáregyesület tagjai között. A zászlószögeket a plébánialak megáldását követő ünnepély keretében verték be a jelenlevő tagok. Élmény volt és élmény marad ez a nap minden tag részére! Az eredmény is nagyszerű: száznál jóval több tagunk van!... Pedig nemrégig még csak 50-en voltunk. Ma az Oltáregyesület az egyházközség nemcsak legjelentékenyebb, hanem legnépesebb egyesülete is.

Ami az évközi munkát illeti, abban a megszokott munkaprogrammtól semmi eltérő nem volt. Kiemeljük azt, hogy mi nemcsak az elsővasárnapi szentségimádási órát használtuk fel megfelelő lelki irányítás megadására, hanem minden hónap második csütörtökén gyűlést is tartottunk. A templom ugyanis egyes dolgok megvitatására nem alkalmas; minden tagot külön értesíteni is — sokszor mivel rövid az idő, vagy mivel szinte minden tagunk lefoglalt és nincs, aki értesítse őket — nagyon nehéz, így pedig könnyebb megoldani, mert havonta két órát szinte minden tag tud áldozni a gyűlésre. Mindenkinek külön-külön névre szóló meghívót küldünk minden gyűlésre. Így az a tag is tudomást szerez az időpontról, aki esetleg nem a mi templomunkban hallgat szentmisét. Ezt a kis fáradságot — 100—200 meghívó megírása — igazán szívesen vállaljuk, mikor látjuk, mennyivel többen jönnek gyűléseinkre, mint meghívás nélkül! És imponál a tagoknak is, hogy nem feledkeznek meg róluk sem a vezetőség! Ezekben a gyűléseken bármit kérdezhetnek a tagok. Ebben az évben főleg az önnevelés, szentté-levés és szentgyónásra vonatkozó kérdésekre kaptak megfelelő alapot és útbaigazítást. A két nyári hónapban — július, augusztus — természetesen szünetelt az egyesületi élet is. A templomi szentségimádási órákat azonban ekkor is tartottuk. A tél folyamán is szénhiány miatt elmaradtak gyűléseink.

Ami az egyesülettelől produkált munkát illeti, ebben az évben bizony új dolgokkal nem dicsekedhetünk. Befejeztük még az előző évben megkezdett 16 darab ministránszoknya varrását. Amikor szükséges volt, hetente tartottunk munkaórákat 15—20 tag részvételével. Több tagnak egyszerre nem tudunk munkát adni, mert nincs megfelelő anyagunk. Ha az egyesület több pénzzel rendelkezne, bizony sok mindent lehetne és kellene is csinálnunk. Természetesen a közben szakadó egyházi ruhákat is folyton javítottuk, foltoztuk. Ilyen bizony bőségesen akad templomunkban, mert ruháink nincsenek a legjobb állapotban. Nagyon sok a kopott és már szinte használhatatlan, elnyűtt ruha. De a szeretettel végzett munka addig mindent pótol, míg újakat nem tudunk szerezni vagy csinálni.

Az egyesület fő törekvése ebben az évben az egyesületi zászló megszerzése volt. Egyházközségünk már szinte minden egyesületének volt zászlója, csak nekünk nem. A zászlót a Jó Pásztor zárdában rendeltük 500 P.-ért. Formája lobogó. Ezt a formát találjuk célszerűnek, mert így a hímezések nem töredeznek össze, nem kopik olyan könnyen és a két oldal képe — az Oltáriszentség és Magyarok Nagyasszonya — teljesen látható. Még a legszegényebb, nyomortelepen lakó tagjaink is, szinte saját szájuktól elvont fillérekkel rendelték meg a zászlószögeket. Mondhatja az egyesület, hogy igazán az övé a zászló, mert mindegyik tagja kivette részét árából.

Budapest, 1942 január 14-én.

A «Szent Kereszt Oltáregyesület» vezetősége.

IMASZÁNDÉKUNK

Engesztelés a káromkodásokért!

Az A. C. mozgalmat indította a *káromkodások leküzdésére*. Az Isten áldása legyen rajta! Lelkesen fogadta minden katolikus — de másvallású keresztény is —, akinek a lelkében ég a hit világossága s aki előtt szent az Isten és az Ő szentségeinek és szentjeinek neve.

Gyűléseken, templomi szószékeken gyújtó beszédek, nyomukban az Isten gyermekeinek feltárt energiái feszülnek, tennivágnak mindenütt, ahol ez kötelességük. És már tettek is sokan! Hallottunk műhelyekről, üzemekekről, ahol kihirdették «a káromkodót azonnali elbocsájtással büntetjük». Másutt: «az első káromkodás büntetése egy napi munkabér, a második káromkodásé három napi munkadíj, melyet a plébániára küldenek Szent Antal szegényei részére. A harmadik káromkodás feltétlen elbocsájtással jár!»

Igazuk van, a káromkodó ember nemcsak magára, hanem a műhelyre, de az üzemre is az Isten büntetését provokálja. Hazafiatlan is, mert a káromkodások miatt nem lehet kedves az Úr előtt a hazánk sem. Az országunkról elmaradt Isten-áldás miatt pedig mindenki szenved, jó és rossz egyaránt.

Kedves oltáregyesületi testvérek, legyünk mi a káromkodás ellenes akciónak zelótorai: *mindig föllépésre kész bátor előharcosai*.

1. *Magunk semmi szín alatt* (még tréfából se, mások káromkodásának elmondásával) *se káromkodjunk!* Borzasztó ellentét a káromkodás és az oltáregyesületi hivatás! «*Nem engesztelhet, aki sért*» (Maria de Jesus) Nem gyógyít sebet, aki föltépi azt!

2. *Ne tűrjük a káromkodást!* Mindenkit jogunk van rendreutasítani, mert a káromkodás a büntetőtörvénykönyvbe ütközik. A B. T. K. 190. § így szól: «*Aki Isten ellen intézett gyalázó kifejezések által közbotrányt okoz vétséget követ el és egy évig terjedhető fogházzal büntetettik.*» Aki nem fogadja el a rendreutasítást, azt okvetlenül adjuk át a hatóságnak.

3. *Engeszteljük a káromlásokat!* Amennyire förtelmes és gyalázatos bűn a káromkodás, annyira fenségesen komolynak és mélységesen alázatosnak kell lennie az érette teljesített engesztelésnek! Az isteni Fölség teljes méltóságát érezze át az oltáregyesületi engesztelő! A világmindenség teremő, fenntartó és gondviselő Ura egész Fölségét, abszolút tökéletessége, szépsége, jósága, irgalma, szentsége egész ránkhatását tükrözze az engesztelésünk. Legyen ott ajkunkon az Isten és Üdvözítőnk szentséges neve előtt állandóan a «jó», illetve az «úr» jelző. Hozzá viszonyítva senki sem jó, senki sem úr igazán. — Amikor Előtte vagyunk néha — egy percre — némuljon el ajkunk és a lelkünk «sütkérezzék» az Úr szent fölségének sugaraiban: hogy fölmelegedjünk a hűséges, szeretet hőfokára és erősen tudjuk tartani magunkat az emberek kórusának hamis hangjaival szemben az igazi hangon, amelyet a jó Isten írt szívünkbe:

«Áldott legyen az Isten, áldott legyen az Ő szent neve.» Amen.

VATÉLJES • BÜCSÜNK

Febr. 2., febr. 5., febr. 6., febr. 26. Egy tetszésszerinti napon az egyéni imádásióra napján, az oltáregyesület gyűlésén és közös oltáregyesületi ájtatosságon való részvétel napján.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.